

Ajattelin nyt lisätä ainakin ensimmäisen luvun kirjasta, jota työstän tällähetkellä pääprojektinani. Rakentava kritiikko on tervetullutta ja mikäli löydätte kirjoitusvirheitä: pyydän, korjatkaa ne! Jostakin syystä OpenOffice ei niitä minulle haloua ilmинеerata... Muutama varoituksen sana ennen kuin aloitatte lukemaan: - Puheenvuorot on kirjoitettu jossakin määrin Oulun murteella. Ihan kokonaan en viitsinyt kirjoittaa, jotta jonkin asteinen luettavuus säilyisi :) Aa paitsi Juhani puhuu kirjakieltä! Mutta se onkin hassu mies :3 - Kiroilua esiintyy, joten älkää säikähtäkö! Tässä se siis olisi! TAIGA KUTSUU Luku 1 – Uusi alku Koko näkökenttä oli pimeä. Päässä humisi. Oksetti valtavasti. Hyi mikä olo. Pikkuhiljaa näkö alkoi palautua. Kaikki oli kuitenkin vielä sumeaa. Kaisla yritti nousta seisomaan. Tuloksetta. Hän lähti konttaamaan, tietämättä missä oli tai minne oli menossa. Kuulokin alkoi palautua. Kamala rätinä. Nyt näkö oli jo melkein kokonaan palannut. Satoi kaatamalla. Kaisla nousi seisomaan, käveli pari askelta ja oksensi. Hän putosi kyykkyyn heikotuksen saattelemana ja parkaisi. Hän nousi uudelleen ylös ja lähti juoksemaan metsän pimentoon. Aluksi todella kankeasti ja kompastellen sekä liukastellen mutaisella maalla, mutta kertaakaan pysähtymättä. Hän juoksi ties kuinka kauan saapuen aukean reunalle. Yhtäkkiä kaikki pimeni. Tuomas haukotteli ärtyneesti. Hän oli herännyt alakerrasta kantautuvaan meluun. ”Kassu perkele...” hän mutisi paiskaten herätyskellon seinään. Hän vaihtoi vaatteet ja asteli kylpyhuonetta kohti. ”Nyt se turpa kiinni tai hirtän sut kasseista kattoon!” Hän karjaisi alakerrassa äänekkäästi laulavalle Kasperille. Kuten tavallista, Kasper oli kuin ei olisi kuullutkaan ja jatkoi hoilaamistaan. ”Voi helvetin helvetti tuon urpon kanssa...” Tuomas siirsi hampaitaan kiristellen. Hän pesi hampaansa ja siirtyi alakertaan. Kertaakaan kehenkään vilkaisematta hän asteli ovelle. ”Tein aamupalaa, tuu sääki-” Tuomas kiskaisi oven auki ja pamautti sen kiinni perässään. ”-syömään...” Kasper päätti lauseensa huokaisten. ”Älä välitä”, Matias hymähti taputtaen Kasperia päälle. Raivosta kihisevä Tuomas oli tällävälin ehtinyt jo pihan laidalle. Yhtäkkiä jokin sai hänet pysähtymään. Hän nosti leukaansa ja haisteli ilmaa. ”Verta...” hän kuiskasi kulmat kurtussa. Hän lähti astelemaan kohti hajun lähdeä päätyen lopulta puolijuoksuun. Pihan vastakkaisessa reunassa olevassa pensaikossa makasi tyttö. Tuomas polvistui tytön viereen ja kokeili tämän pulssia. Hän nosti tytön syliinsä ja laittoi juoksuksi. Hän potkaisi talon oven auki, minkä seurauksena se lähti osittain saranoiltaan. ”No mitä helvettiä nyt?!” Juhani ärähti, mutta vaiken samalla sekunnilla nähdessään pahasti ruhjoutuneen tytön. ”Tuo hänet tänne sohvalle”, Juhani totesi levittäen sille viltin. Kaislan tajuntaa raotti huimaava päänsärky. Hänen mielessään kummittelivat autojen valot, kaatosateen rummutus kattoja vasten, isän ja äidin huudot, jarrujen kirsunta. Samassa hän tajusi mitä oli tapahtunut ja ampaisi huudahtaen istumaan. Suunnaton kipu syöksyi päästä selkärankaan pitkin alas jalkoihin. Hän putosi sohvalla. Kuitenkin juuri ennen lattiaa, lempeät kädet ottivat Kaislan kopiksi ja hänet nostettiin takaisin sohvalle. ”Katothan. Luultiin jo että oot koomassa. Se oliskin ollu sitte ongelma.” Kaisla nosti katseensa, muttei aluksi nähnyt mitään. Kaikkiällä oli todella valoisaa ja kirkasta. Hän siristeli silmiään ja laittoi kätensä niiden suojaksi. ”Sattuuko paljon?” ääni kysyi. Kaisla piti hetken silmiään kiinni, ja yritti sitten uudelleen. Hän näki edessään sumean hahmon, joka tarkentui hiljalleen. Poika? Kaisla silmäili hiljaa olinpaikkaansa. ”Osaatko yhtään sanoa mitä tapahtui? Tai edes että mihin sattuu? Tarviit hoitoa, se on varma.” Kaisla pudisteli päätään hetken, ja kääntyi sitten uudelleen katsomaan poikaa. ”Missä... missä”, hän aloitti, mutta jäähmettyi sitten kauhusta. ”ÄITI! ISÄ!” Kaisla parkaisi pinkaisten ovelle. Poika syöksähti nojatuolista Kaislan eteen pysäyttäen tämän pakomatkan. ”Ei! Äiti ja isä! Ne on autossa! Ne kuolee!” Kaisla kirkui ja luhistui lattialle. Hän purskahti itkuun. ”Mää en edes... mää en edes jääny... jääny auttamaan...” hän nyyhkytti kädet kasvoilla. ”Hei, nouse ylös ja mee takas sohvalle makaamaan. Juhani tulee kohta jutteleen sulle”, poika komensi. Kaislalla ei ollut

muuta vaihtoehtoa kuin totella. Hän lysähti sohvalle viltin päälle ja käänsi selkänsä pojalle. Hetken kuluttua Kaisla kuuli askeleet. Ne tulivat ilmeisesti alas portaita. "Joko tyttö heräsi?" ääni kysyi. "Jo... meen nyt", poika ilmoitti ja lähti. Portaita alas kulkenut ääni huokaisi. "Pahoitteluni jos Tuomas sanoi jotain törkeää. Hän ei aina ole... kovin tahdikas. Ah tosiaan, minä olen Juhani", ääni esittäytyi. Kaisla kääntyi hitaasti katsomaan Juhania, joka silmäili tätä vakavana. "Sattuuko? Onko pahoinvointia? Osaatko kertoa mitä tapahtui?" hän kyseli polvistuen sohvan viereen. Kaisla epäröi hetken. "Auto... Se suistu tieltä... Äiti ja Isä... Ne on vielä autossa", hän nyhykäisi. "Entä sinä. Mikä on olosi?" Juhani kysyi näyttäen mielteliäältä. "Ah. Öh. Päähän sattuu. Ja on huono olo. Mutta ei mulla ole hätää sun pitää pelastaa äiti ja isä!" Kaisla parahti epätoivon vallassa. Samassa joku tuli ulko-ovesta sisälle. Juhani nousi seisomaan ja käveli ovelle. Kaisla ei sohvalta nähnyt, kuka ovella oikein oli. "Kolmen kilsan päässä on sattunu eilen illalla kolari. Autossa ei oo enää ketään mutta... se on ihan tohjana ja..." möreä ääni sanoi vaimeten. Kaisla kuuli Juhaniin huokaisevan. Mies käveli takaisin Kaislan luo. "Onko sinulla ketään kelle soittaa?" hän kysyi. Huoli selvästi paistoi hänen kasvoiltaan, vaikka hän kuinka yritti sitä peittää. Kaisla tuijotti Juhania järkyttyneenä ja purskahti itkuun. Tuomas oli välittömästi Juhaniin tultua rymistellyt yläkertaan ja suoraa päätä omaan huoneeseensa. Hän makasi sängyllä tuijottaen seinää ja kuunnellen alakerrasta kantautuvia ääniä. Tuomas säpsähti kuullessaan tytön purskahtavan hillittömään itkuun. Hän puristi silmänsä kiinni. "Mieti jos et olis löytänyt sitä", rauhallinen, melkein pä pelottavan rauhallinen tytön ääni totesi oviaukosta. Tuomas tyytyi vain murahtamaan. "Niin surullista. Menettää vanhemmat tuolla tavalla" ääni totesi edelleen yllärauhallisesti ja lähti pois. Tuomas puristi silmänsä tiukemmin kiinni ja löi nyrkkinsä seinään. Kaislan itku loppui kuin taikaiskusta hänen säikähtäessään kovaa pamausta. Juhani pudisti päätään. "Hmh se on vain Tuomas. Älä hänestä välitä. Tosin hän sinut pelasti, eikä hetkeksikään poistunut viereltäsi", hän sanoi hymähtäen. Kaisla nieleskeli itkua pidätellen. "Voinko... mennä hetkeksi pihalle?" hän kysyi ääni väristen. "Oletko fyysisesti siinä kunnossa että kykenet kävelemään?" Juhani kysyi puntaroiden. Kaisla nousi ylös ja nyökkäsi. Hän asteli haparoivin askelin ovelle ja astui ulos. Hän käveli terrassin reunalle ja istuutui. Kaisla väänteli ja puristeli hetken paitansa helmaa ja alkoi itkeä jälleen. Äiti ja isä olivat kuolleet. Hän tiesi sen. Hän tiesi jo autosta paetessaan, mutta ei ollut halunnut vain myöntää sitä. Yhtäkkiä Kaisla kuuli askeleita takaansa. Joku istuutui hänen vierelleen. "Hei mää kuulin... sun vanhemmista. Tosi kurja juttu. Oon pahoillani", ääni sanoi. Kaisla käänsi katseensa tulijaan. Hänen vierellään istui poika, suunnilleen saman ikäinen kuin se joka hänet pelasti. Kaisla käänsi katseensa takaisin syliinsä. Kyyneleet virtasivat hänen silmistään, mutta hän ei enää kunnolla itkenyt. Kaisla nousi huojuen seisomaan. "Hei, ootko varma että pystyt- OOH!" poika huudahti Kaislan pyörtyessä tämän käsivarsille. "Oh, niin kevyt!" poika henkäisi kauhistuneena nostaessaan Kaislan ilmaan. Hän kantoi tytön takaisin sohvalle Juhaniin vilkuillessa huolestuneena. "Arvelinkin että näin kävisi. Annetaan tytön vielä nukkua. Herättyään hän on ehkä hieman paremmassa kunnossa. Hänellä on melko lievä aivotärähdys, mutta koska hän vietti yön ulkona tajuttomana ja selvisi siitä, en usko että välitöntä vaaraa on. Herättäkää hänet kuitenkin viimeistään parin tunnin päästä, ja toimittakaa vaikka kylpyyn. Saana voi vahtia ettei hän pyörri sinne." "Minnekkäs sää menet sitte?" tytön sisälle kantanut Kasper kysyi. "Tekemään hieman tutkimustyötä", Juhani totesi ja lähti.